

[Fogh Rasmussen]

- finansministeren lover bedre orlovsordninger,
- finansministeren vil udvide dele af den offentlige sektor,
- finansministeren lover favørrente til visse virksomheder,
- finansministeren lover flere penge til Københavns Kommune,
- indenrigsministeren vil yde mere flygtningestøtte til kommunerne,
- arbejdsministeren lover bedre regler for langtidsledige,
- arbejdsministeren vil slække på kravet om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet,
- kulturministeren kræver 50 pct. mere til kulturen,
- sundhedsministeren lover yderligere penge til nedbringelse af ventetiderne,
- trafikministeren vil købe flere tog,
- industriministeren vil give mere støtte til produktudvikling, kvalitetsforbedring m.v. i virksomhederne, og
- socialministeren lover bedre småbørnsorlov.

Alt det fremgår af denne udklipssamling. Vi kunne ikke høre om det i statsministerens åbningstale, vi kunne ikke læse om det i regeringsgrundlaget. Men en række ministre har sagt det i samtaler med dagbladene.

Venstre vil slet ikke tage stilling til alle disse ønsker og slet ikke på det her grundlag. Vi spørger bare os selv: Hvordan vil regeringen finansiere alle disse løfter, hvordan kan regeringen undgå, at alle disse krav vil presse de offentlige udgifter endnu mere i vejret?

Vore bange anelser bliver forstærket, når vi ser i dagspressen, at finansministeren nu også vil slække på styringen af de offentlige udgifter. Finansministeren har udtalt, at blot en ny udgift kan kaldes konjunkturbestemt, så er det i orden at øge udgifterne. Jeg forudser efter den udtalelse fra finansministeren, at alle de ministre, som jeg netop remsede op, selvfølgelig vil kalde deres udgiftsønsker konjunkturbestemte, og så får de et blåt stempel af finansministeren, så meget mere som han jo ikke selv har holdt sig tilbage med udgiftsønsker.

Det er tankevækkende, at alle de ministre, som har udstedt disse gyldne løfter, er socialdemokrater. De har slet, slet ikke forandret sig, de er nøjagtig som for 10½ år siden. De kan ikke, de vil ikke holde igen på de offentlige udgifter. De kan ikke se penge, uden at de skal bruges.

De socialdemokratiske ministres stribe af gyldne løfter blotlægger ikke kun en uansvarlig holdning til de offentlige udgifter, de viser også billedet – ja, nu siger jeg det direkte – af en forstenet ideologi, den forstenede ideologi, at sociale problemer kan løses med flere institutioner, flere behandlere og større offentlige ydelser. De tror på socialstaten – med streg under staten.

Over for denne socialdemokratisme står den liberale livs- og menneskeopfattelse. Vi tror på, at der i ethvert menneske findes en kraft, et potentiale, nogle værdier. De skal blot have lov at komme til udfoldelse. At være menneske er bl.a. at få lov at bruge sig selv, og det er derfor, vi skal give mennesker frihed, selvbestemmelse og valgmuligheder. Vi skal stille krav til den enkelte, vi skal indrette vores systemer, så det altid kan betale sig at arbejde sig ud af en social situation. Vi skal stimulere selvhjulpethed og modvirke klientgørelse.

Sådan set kan ingen bedre udtrykke dette syn på de sociale forhold end formanden for Socialkommissionen, Aase Olesen, som har udtalt sig om nogle virkelig perspektivrige udviklingslinjer for vort socialsystem. Hun mener, at den nuværende bistandslov gør folk passive, og derfor vil det centrale punkt i Socialkommissionens anbefalinger være, at modtagere af bistandsydelse og dagpenge skal gøres aktive, og desuden bør der ændres på satserne, så det altid vil kunne betale sig at være aktiv, siger Aase Olesen ifølge et interview i Morgenavisen Jyllands-Posten den 30. januar i år.

Samme sted udtaler formanden for Socialkommissionen: Vi får ingen brugbare ændringer af bistandsloven, før vi kan få en ændring af dagpengesystemet. Her er tale om forbundne kar: For at få aktiveret titusinder af danskere skal fagbevægelsen være parat til at åbne arbejdspladserne for ansatte, som ikke er ansat på samme betingelser for løn- og arbejdsvilkår som alle andre. Og foreløbig er der ikke meget, der tyder på, at fagbevægelsen vil flytte sig, siger Aase Olesen.

Jeg tror, det er her, problemet ligger. Der er ikke den vilje til fornyelse i Socialdemokratiet. Der er ingen grund til at skjule, at der er en fundamental forskel på det kollektivistiske og det liberale samfundssyn. Og jeg vil gerne sige til hr. Duetoft, at her stiller jeg overhovedet ikke fjendebilleder op. For mig er der ikke noget